

[Poul Nielsen.]

For det andet går de ud på at skabe lovgrundlaget for en statslig repræsentation i forsikringsselskabernes og bankernes bestyrelser.

Reglerne om valget af de to medarbejderrepræsentanter, som jeg synes er en term, hr. Poul Dam kan tage til sig i stødet for at tale om dem, der er arbejdstagere — vi foretrækker altså at tale om medarbejderrepræsentanter — svarer helt til de tilsvarende regler i de andre selskabslove og bygger også på de samme begrundelser.

En af begrundelserne er sådan set en tankegang, som er lidt i modstrid med noget af det, hr. Per Federspiel var inde på, da han i forrige runde sagde, at virksomhederne må kunne udfolde sig frit uden indblanding fra kredse, der ikke har været med til at skabe virksomheden. Det er netop, fordi vi mener, at medarbejderne på virksomhederne er med til at skabe disse virksomheder og bygge dem op, at det er naturligt, de får en direkte adgang til at blive repræsenteret i virksomhedens besluttende organer, og vi mener, at bestyrelsen er et rigtigt sted, det er ikke et tilstrækkeligt sted at øve indflydelsen, men det er et rigtigt, ét blandt andre steder, hvor man i hvert fald skal være repræsenteret.

Hvad angår forslagene om statslig repræsentation i bankernes og forsikringsselskabernes bestyrelser, er der tale om en lovgivning, der først og fremmest har til formål at sikre en så effektiv kommunikation som muligt mellem det offentlige og disse pengeinstitutter. Der lægges altså med disse forslag ikke op til en direkte statslig dirigering af disse virksomheder, og jeg vil godt på forhånd tage afstand fra en karakteristik af det, vi foretager os, af denne karakter, hvis den skulle komme til udtryk her i dag.

Ud fra en samlet betragtning af de interesser, samfundet har i hele den kapitalformidlende sektors funktionsmåde, vil det nemlig være i alle parters interesse, også de pågældende virksomheder selv, at det offentlige på denne måde er til stede i virk-

somhedernes beslutningsprocesser. Man kan nok også i øvrigt gå ud fra, at værdien af og muligheden for at bygge på de frivillige aftaler som grundlaget for reguleringen af pengemarkedet mellem det offentlige, Nationalbanken og pengeinstitutterne vil blive styrket gennem denne samfundsrepræsentation i pengeinstitutterne. Det offentliges repræsentant skal virke under samme ansvar og med de samme pligter og rettigheder som andre bestyrelsesmedlemmer og skal altså også have mulighed for at indtræde i de udvalg, man måtte nedsætte under bestyrelsen.

Det bør også slås fast, at udpegningen af de offentlige repræsentanter sker for 4 år ad gangen, og at der skal lægges vægt på almindelige kvalifikationer grundet i en erfaring og placering hos den pågældende, der giver naturlige forudsætninger for at bestride hvervet. Jeg synes godt om denne karakteristik af de kvalifikationer, der skal ligge til grund for udvælgelsen, idet man så kan håbe på, at der her vil blive tale om egentlig samfundsrepræsentation i højere grad end embedsmandsrepræsentation.

Det er præciseret, at den offentlige repræsentant i forsikringsselskabernes bestyrelser især skal varetage også forbrugerpolitiske synspunkter. Jeg synes, det er mægtig rart at vide, at der fremover vil være en samfundsrepræsentant med, når man i forsikringsselskaberne skal sidde og skrive alt det, der står med småt i policerne.

Sammenfattende vil jeg sige om samfundsrepræsentationen, at vi ser den som et helt naturligt skridt i den samfundsudvikling, vi står midt i, et skridt, som vi hilser velkommen, og som vi faktisk har set frem til i mange år.

Ja, det var stort set, hvad jeg finder det er nødvendigt at sige ved førstebehandlingen af disse tre lovforslag. Jeg vil takke handelsministeren for fremsættelsen af disse lovforslag, og jeg skylder fra sidste runde også at takke handelsministeren for den fremragende pædagogik, som kommer til udtryk i de udviklede bemærkninger rundt